

bírnök

A MEZŐBERÉNY I. KERÜLETI EGYHÁZKÖZSÉG INGYENES IDŐSZAKI LAPJA
XVIII. évfolyam, I. szám · 2014. húsvét

Kilencedikes gimnazistáink tollából

Ha ott lettem volna Jézus keresztnél...

Nem is tudom, talán mégsem lennék Jézus keresztnél. Ha csak a keresztnél lennék, pont ott, ahol Jézus meghalt, már az is nagyon felkavaró lenne számomra. A csoportommal múlt héten néztük meg a Názáreti Jézus című filmet. Attól a résztől kezdve, ahol Júdás elárulja őt, feldúlt a film. Nem hittem el, hogyan lehet egy döntést ilyen gyorsan megváltoztatni. Eddig nem értettem, hogy Isten Jézust miért nem menti meg, ha ő a Messiás. De a film után megértettem. Isten a fiát adta értünk és miattunk. Természetesen ez a fajta halál a legborzasztóbb. Nem tudtam volna ott lenni a keresztnél, miközben Jézus szenvedett. Tragikus látvány volt a filmvásznon is látni azt, ahogy végtagjai teljesen elgyengülnek, s ahogy a kötél szorítja a kezét, és mindeközben könnyek szöknek a szemébe.

Jó lett volna Jézus tanítványának lenni!

Mindent amit mondott – csakis jót – szerettem volna meghallgatni. Olyan gondolatai voltak, amik kevés embernek, vagy szinte senkinek. Olyan szinonimákba, hasonlatokba rejtette a monivalóit, amit kevesen értettek meg. Ezért az emberek többsége nem is értette őt. Ítélték, miközben nem ismerték Jézust. Én ismeretlenül senki felett nem ítélek, és ez a helyes. Minden, amit tett, csak jószándékból tett. Mondhani: büntetlenül szenvedett kereszthalált. Kíváncsi lettem volna, mit és hogyan tudott megértetni a tanítványaival. Úgy gondolom, hogy olyan emberek vették körül, akik tiszta lelkűek voltak. Persze ezek közül is volt néhány, aki kényszerítésre, csábítás hatására vagy kétségbeesettségében nem tudta mit tegyen. Én, ha valakit jól/jobban ismerek – ez az én véleményem – azt soha nem árurom el, semmilyen módon, semmi pénzért, mert szeretem és tisztetem, ez így van rendjén. Szerettem volna ismerni Jézust, mert szerintem nagyon értékes ember volt.

Jó lett volna Jézus tanítványának lenni!

Én szerettem volna Jézus tanítványa lenni, mert sok jó dolgot tanultam volna. Sok bölcsességet hallgattam volna. Én biztos nem tagadtam volna le, mert hogy Péter is letagadta... háromszor is.

Amikor pedig Jézus értünk született, és nekünk akart jót. Rosszul bántak velem, és miattunk szenvedett, a mi bűneinkért. Pedig Jézus jó ember volt, segít sok-sok emberen. Olyan ember volt, aki jó volt és segítő szándékkal rendelkezett. S mégis ítélték felette és istenkáromlóknak hívták, holott Isten Fia volt.

Húsvét reggelén találkoztam az angyalokkal

Két ember állt az ajtóban aznap reggel. Kint gyönyörű idő volt ahhoz képest, hogy az elmúlt két napban esett. Fáradt voltam, örültem a pihenőnek, nem akartam foglalkozni semmivel. Kisebb koromban mindig különleges alkalom volt a húsvét. A nagyszüleimnél töltöttük ezeket a napokat, egy csendes kisvárosban laktak a felvidéken. Mióta eljöttem a szüleimtől, már semmilyen ünnepet nem ünnepek... Mondhatnám azért, mert nincs kivel, de ez mind csak kifogás. Ezért lepődtem meg annyira ma reggel, amikor megsörrent a csengőm. Felvettem a puha köntösömet és egy mamuszt, aztán kissé idegesen vágattam ki a bejárat ajtóhoz. Első ránézésre, mint egy fiatal pár, először házalókra gondoltam. A fiú körülbelül 20 éves lehetett, a hangja nem illett az arcához, sokkal lágyabb és kedvesebb volt:

– Hozzád jöttünk! – a tekintete valami különös együtt érzést fejezett ki.

Csak bámultam rá, nem is tudtam megszólalni.

– Hozzám? – kérdeztem elképedve.

– Azt hiszem, valamit el kell mondanunk neked – folytatta.

A kilincs a kezemben maradt, ha megtudtam volna mozdulni, már rég behívtam volna őket.

– Jézus szeret téged! – mélyen a szemembe nézve mondta, és ez a három szó annyira megérintett. Van valaki, aki szeret? Engem?

– Jézus? – Persze tudtam kiről beszélni, mégsem gondoltam rá soha, addig a napig...

Húsvét reggelén találkoztam az angyalokkal

Húsvétkor, mint minden családban, mi is szorgosan készülünk, tojást festünk és várjuk a locsolókat. Ez idén sem volt másképp, csak annyiban különbözött az eddigiektől, hogy most nem csak az osztálytársak, rokonok látogattak meg, hanem Ő is. Ő, akinek nem tudok a

szemébe nézni 10 másodpercnél tovább. Nem tudok előtte egyetlen értelmes mondatot se kinyögni, na ő most ott volt a szobámban. Faltam minden szavát, mozdulatát, a legapróbb részletig mindent megjegyeztem, amit mondott, amit csinált. Sok mindent mesélt nekem, azt is, hogy most szerezte meg a jogsit, és szívesen elvinne egy körre. Természetesen beleegyeztem, és indultunk is. Nagyon jól vezetett, minden szabályt betartott, még a sebességkorlátozást is, nem kérkedett a szuper kocsiával. Aztán egyszer csak egy fehér folyosón voltunk. Én egészen mást láttam, mint ő. Azt mondta, egyetlen vonatot lát, amin a szülei ülnek és hívják őt. Én viszont két vonatot láttam, az egyiknél a nagymamám várt rám, mellette a jó öreg kutyám. Odaszaladtam hozzájuk, megöleltem a nagymamámot, amire már nagyon rég nem volt alkalmam, és a kutyámat is megsimogattam. Megkérdeztem tőlük, hogy mi történt? Nagymama csak mosolygott azzal a bölcs tekintetével, amit már nagyon rég nem láthattam. És azt mondta, nem az a lényeg, hogy mi történt, hanem, hogy mi fog, mert nekem még van választásom, annak a szegény fiúnak már nincs. Nem értettem, mire gondol ezzel. Körbenéztem, s a másik vonatnál a szüleimet és a testvéremet láttam. Sokkal erősebbnek, sokkal igazibbnak, mint nagymamát. Most, hogy jobban megnéztem, hófehér ruha volt rajta, és valami csillogott a feje felett. Ő már egy angyal. Van választásom. Meghalhatok. Rajtam múlik. Odanéztem a másik vonatra, és tudtam, mit akarok. Nem hagyhatom ott a családomat. Még nem. Élnem kell! Elköszöntem a nagymamától, és szaladtam anyáékhoz. Felszálltunk együtt a vonatra, ami nemsoká elindult. Egy kórházban ébredtem fel. Balesetünk volt, nem adtak elsőbbséget. Ő már nem volt ott, hiszen csak egy vonatot látott, neki nem volt választása. Nekem volt. Az életet választottam.

Jó lett volna Jézus tanítványának lenni!

Szívesen ott lettem volna Jézus egyik tanításán. Meghallgattam volna csendben, és eldöntöttem volna magamban a dolgokat. Ha beteg az ember, meggyógyítja, érintésével akár a halálból is visszahoz. Leveszi vállunkról a terheket és számíthatunk rá. De a hit a fontos. Hinni kell. Amikor problé-

mánk van, Ő meghallgat, sőt még segítséget is kapunk.

Nem szeretnék Júdás lenni!

Sokszor előfordul az emberrel, hogy akaralanul is megbántjuk, eláruljuk barátainkat. Ebből elég nagy baj is lehet. Ha egy titkot elmondanak nekem, az azért van, mert bíznak bennem, és tudják, hogy nem fogom másnak elmondani. De van, hogy akár mennyire nem szeretnék elmondani, megtörténik. És ezzel hatalmas bajt csinálunk. Nem tudunk semmit sem tenni. Ez történt. Júdás nem tudta sajátmagának megbocsátani azt, amit tett, így felakasztotta magát. Pedig lehet, hogy nem ezt kellett volna csinálnia. Sokszor szembe kell néznünk félelmeinkkel, saját magunkkal. Túl kell lépni a múltot, és minden erőnkkel azon lenni, hogy kijavítsuk azt.

Nem szeretnék Júdás lenni!

Úgy gondolom, hogy senki sem születik árulónak, Júdás sem. Az árulás a legtöbb embernél még csak nem is tudatosan jön – csupán később jönnek

rá, hogy az árulás volt. Hisz senki sem kel fel egyik nap azt mondván: „Oké, én ma egy nagy, gonosz áruló leszek!” Az ember általában azt hiszi, jól cselekszik, avagy erőt vesz rajta valamiféle félelem, hisz úgy gondolom, az árulás szinte egyenlő a gyávaással.

Az ember valószínűleg nem fogja maga, tudatosan, semmi ok nélkül eldönteni, hogy áruló lesz. Lehetséges, hogy éppen úgy gondolta, hogy jól cselekszik. Jól teszi, ha ezúttal, csak egyetlen egyszer nem azt teszi, amit a családja vagy barátai tartanak jónak, hisz ő biztosan jobban tudja, egészen bizonyos az igazában. Csak később jön rá, hogy valójában nem neki volt igaza; elárulta szeretteit, mert aminek ezelőtt sem voltunk a pártján, azt nem árulhatuk el.

A másik fajta árulás az, amikor az ember tulajdonképpen tudatosan árult el valakit, azonban sosem szándékozta ezt tenni, csupán így alakult. Ha például osztálytársak nagy nyomással vannak egy diákra, esetleg csúfolják is, a diák könnyen elárulhatja egy barátját, aki miatt csúfolták.

Mindkét esetben az ember nagy valószínűséggel megbánja árulását, miután tudatosodott benne. Júdás is megbánta, hisz annyira elkeseredett, hogy azután még öngyilkos is lett. Az emberek többsége Júdásra alapból egy nagyon negatív emberként gondol, sokan csak úgy ismerik: az áruló Júdás.

Azonban, ha belegondolunk, Júdás is egy tanítvány volt, aki éveken keresztül hűségesen követte Jézust. Nem hinném, hogy mindig gonosz volt, még csak nem is sejtette, hogy később áruló lesz belőle.

Minden ember kerülhet olyan helyzetbe, amikor kísértésbe eshet egy árulásra. Csak remélhetem, hogy ha kerülök is ilyen helyzetbe, nem áruólként kerülök ki belőle, és más sem. Ha azonban mégis, nagyon örülök Isten kegyelmének, aki már azelőtt elküldte Jézust a bűneimért, mielőtt ekövettem volna azokat a bűnöket.

Minden embernek tudnia kell, hogy bár lehet áruló, nem kell Júdáshoz hasonlítania magát. Nem kell a megbánásnak egész életében mardosnia: Isten megbocsát neki.

Önként ment a halálba [...] és közbenjárt a bűnösökért.” [Ézs 53,12]

A közbenjárás más mint a protekció. Az utóbbi szó rossz csengetésű. Protekcióra van szükség akkor, amikor valamit hivatalos és becsületes úton nem lehet elintézni. Amikor keresni kell a pénzért vagy barátságból kinyitható „kis-kaput”, a bezárt „nagykapu” mellett. Ahol protekció van, ott legtöbbször nem a rászorult nyeri el az állást vagy kapja meg a szükséges kórházi ágyat, hanem az, akinek több pénze vagy jobb összeköttetése van. Ahol protekció uralodik, ott rendszerint az igazság háttérbe szorul.

Jézus nem protektor, Ő közbenjáró! Ő nem tesz különbséget nyájának juhai között, s Őbenne „nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő...” [Gal 3,28] Mindnyájunkért jött el erre a földre, mindnyájunkért halt meg és támadt fel harmadnapon.

Ő az a vincellér, aki haladéért könyörög a szőlőskert gazdájának a természetlen fügefá érdekében: „Uram, hagyd meg még ebben az évben, míg körülásom és megtrágyázom, hátha terem...” [Lk 13,8] Így könyörgött az Atyához a kereszten is

kínzóíért, sőt most az Isten jobbján „esedezik értünk” (Róm 8,34).

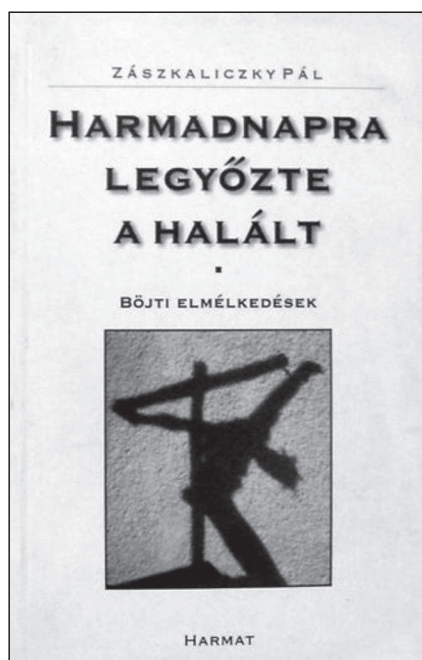
Jézus a közbenjárónk az Atyaistennél. Egyformán elérhető bárki számára. Nemcsak kéznél van, s bár mikor „felhívható” az imádság szavával, de ingyen és részrehajlás nélkül segít, sőt erre maga ajánlkozik. Egyetlen közbenjárónk és egyetlen védőügyvédünk is. Amikor a mennyei Atya előtt bennünket véd, nem tud érdemeinkre hivatkozni, nem sorolhat fel mentőkörülményeket érdekünkben. Semmi másra nem hivatkozhat, csak arra, hogy értünk is eljött, értünk is meghalt a kereszten.

URAM!

Hálát adok neked, hogy jó szót szólsz érdekeimben az Atya trónusánál.

Közbenjáró szavad egyetlen mentségem! Ámen.

(Forrás: Zászkaliczky Pál: Harmadnapra legyőzte a halált – Böjti elmélkedések, Harmat Kiadó, 2001)

Három történelmi egyház püspöke templomunkban

Ökumenikus imaest 2014. január 23.

„Ímé, mily jó és mily
gyönyörűséges, a mikor
együtt lakoznak az atyafiak!”
[Zsolt 133,1]

Nagy megtiszteltetésként élhettük meg az egyházak lelki vezetőinek figyelmét irányunkban. Még november végén derült ki, hogy az idei ökumenikus imahét csütörtökén közöttünk lesznek majd, és ők hirdetik számunkra Isten igéjét. Örömmel és izgatottan készültünk Bölcskei Gusztáv református, Kiss-Rigó László római katolikus, valamint Gáncs Péter evangélikus püspök érkezésére.

Településünkön a három történelmi felekezet négy gyülekezete mindig nagy hangsúlyt fektet az imahétre és az évközi ökumenikus istentiszteletekre. Mivel Mezőberényben a keresztyén közösségekhez tartozók jól ismerik

egymást, hitünkről hétköznapi helyzetekben is beszélgetünk, s tudjuk: összetartozunk. Sok úgynevezett vegyes házasság folytán a családok több közösséghez is kötődnek. Az egység számunkra nem imatéma vagy kötelező feladat, hanem megélt valóság. Sok éven át, minden augusztus 20-án – a római katolikus templomban – a református, az evangélikus és a katolikus hívek egy térben vették magukhoz az oltári szentséget, az úrvacsorát. Amióta van egyházi oktatási-nevelési intézmény a városban, az ökumené újabb teret kapott. Az evangélikus óvoda és gimnázium falai között a felekezeti hitoktatás és áhítatok révén – hitünk által – még inkább átélhetjük az egységet Krisztusban. A helyi közösségek szeretetteljes és nyitott gyülekezetei, ahová jó betérni.

Az ünnepi istentiszteletet, melyen a püspökök szolgáltak, városunk nagy figyelemmel kísérte. A helyi kábeltevé is felvételt készített, így sokan lehetnek részesei ennek az alkalomnak. De városunk és megyénk előljárói (polgármester és kormány megbízott) is érezték, nem mindennapi alkalom ez most. Megszoktuk, hogy emlékmű- és intézményavatások során főpásztoraink jelen vannak, de egyszerre hárman, és egy egyszerű hétköznapon, valóban nem mindennapi!

Hiszem, hogy püspökeink jelenléte egyszerre üzent, mennyire komolyan kell venni a keresztyén egységet, s milyen fontos, hogy akik egyek hitben és szeretetben, azok Jézus örömhírével másokat is megszólítsanak.

Az itteni közösségek nem elégedhetnek meg azzal, hogy vendégeskednek egymás templomaiban, és jó az együttműködés. Kifelé, a mindennapokban is Jézus tanítványaiként kell élni, hogy betöltsük küldetésünket. A misszió viszont csakis a közös hitvallásból és imádságból eredhet.

Gáncs Péter elnök-püspök a bevezető oltári szolgálat során arra kérte a lelkészeket, hozzák előre a felekezetüket jellemző ajándékaikat. A katolikus gyülekezet gyertyát, a református kelyhet, a II. kerületi evangélikus Bibliát és Transcius énekeskönyvet hozott, de az oltárra került a helyi evangélikus gyülekezet száz éves, gót betűs német énekeskönyve is. Ahogyan a püspökök is különböző irányokból érkeztek, úgy a hívek is a maguk felekezeteiből, s azok különféle szimbolikus jellemzőivel, ugyanakkor egybekötött bennünket közös istendicséretünk, imádságunk és hitvallásunk. Az imahét igazságában jó volt hallanunk: „Hű az Isten, aki elhívott titeket az ő Fiával, Jézus Krisztussal, a mi Urunkkal való közösségre.”

Bölcskei Gusztáv református püspök először saját példájával szemléltette, hogyan jelent meg az ökumené nemzedékeken át a családjában, majd pedig erőteljes, bátorító képekkel pré-

dikált Ézsaiás könyvéről (43,1): „Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!” Valaki azt mondta: engem nem akartak a szüleim. Megdöbbenőnek tűnik. De a folytatásra is figyeljünk: Engem nem akartak szüleim, csak egy gyermeket akartak, engem Isten akart! A megváltottság és Istenhez tartozás örömhírét a gyülekezet és a gyülekezet fiataljai is mindvégig nagy figyelemmel hallgatták.

Kiss-Rigó László római katolikus püspök emlékeztetett arra: úgy jöttek most Mezőberénybe, mint a háromkirályok. Éppen ezért nekik kellett volna ajándékot hozniuk. Remélte, hogy igehirdetéseik, az örömhír hozása mégis ajándék lehet a gyülekezetnek. Vendégségbe jöttek haza, mert területileg itt illetékesek. Igehirdetésében arra mutatott rá, nem mindegy, milyen célja van az embernek. Van közeli, rövidtávú, de örök cél is. Nekünk erre kell törekedni, mi ezt, az üdvösséget kaphatjuk meg Jézus barátaiént.

Az istentisztelet során az Evangélikus Rézfúvóskör végzett zenei szolgálatot, valamint gimnazistákból és gyülekezeti ifjúságból álló kórus énekelt ifjúsági és Taizé-éneket. Az oratio oecumenica laikus felolvasói között voltak az egyházi intézmények vezetői, presbiterek, hitoktatók és tanítványok is.

A templomból kijövet mindenki kapott egy könyvjelzőt az ökumenikus imahét igéjével és a négy templom képeivel.

LÁZÁRNÉ SKORKA KATALIN

Óvodanyitogató délelőtt leendő óvodásoknak

2014. március 22-én, 9 és 12 óra között tartottuk nyílt napunkat a „Katicabogár” Evangélikus Német Nemzetiségi Óvodában. Azért esett választásunk erre a napra, mert így azok is el tudtak hozzánk látogatni, akiknek hétköznap nem lett volna erre lehetőségük. Nagy örömmünkre sokan ellátogattak hozzánk, a legtöbb gyermek családja kíséretében érkezett. Célunk ezzel az újítással az is volt, hogy a gyerekek nyugodt légkörben ismerkedjenek meg óvodánkkal, és az itt dolgozó ne-

velői kollektívával. Így teljes odafigyeléssel tudtunk a szülők felvetődő kérdéseire válaszolni.

Egyházi neveléssel kapcsolatos információkat is első kézből kaphattak lelkésznőnkől, aki körünkben töltötte a délelőttöt, ami udvari játékkal kezdődött, hiszen még az idő is nekünk kedvezett. A leendő ovisok a délelőtt folyamán felfedezhették a nagy udvarunk adta lehetőségeket, valamint a csoportszobában is szerveztünk nekik tevékenységeket. A szabad játék is adott volt, az óvoda egész épületét, a csoportszobákat, a galériákat, s a játékokat birtokba vehették.

Szeretettel készültünk erre az alkalomra, s óvodánk nevéhez híven kis ajándék katicával leptük meg a hozzánk ellátogató gyerekeket. Reméljük, pozitív benyomást keltettünk, s ezekkel a szép órákkal hozzájárultunk a szülők döntéséhez az óvodaválasztást illetően. Aki ezt az alkalmat nem tudta kihasználni, annak lehetősége volt az

ismerkedésre április 9–10-én is, amikor már a gyermekközösség életébe is közelebbi bepillantást nyerhettek nyílt napunkon. Emellett találkozhattak velünk, óvó nénikkel a húsvéti készülődésen is, amit egyházközösségünk parókiajának udvarán, a Német Hagományápoló Egyesülettel közös szervezésben valósítottunk meg.

SANDRIKA PIROSKA,
ANDRÉSI MARIETTA

Utam az idős testvéreink felé...

Még 2012 februárjában érkeztem Mezőberénybe. Gyermek és korai felnőtt éveimet Köröstarcsán éltem, a három Mező leány egyike vagyok, Kati. Abban az időben berényi és tarcsai fiatalok sok-sok időt töltöttünk együtt. A Szegedi Kis István Gimnázium és Szakközépiskola gépgyártás-technológus szakán érettségiztem. Hamar kirepültem a meghitt, szerető családi fészekből. Gyomára mentem férjhez, két fiúgyermekünk van, 38 és 30 évesek, kis unokánk, Roland 5 éves. 18 évig szakmámban dolgoztam a gyomai kázmánygyárban. 1994-ben családjunk Budapestre költözött. Magán és nemzetközileg ismert multinacionális társaságoknál dolgoztam. Feladataim minden profilban döntően az emberi kapcsolatokra, és az abban rejlő kommunikációra épültek, a szakmai tudás mellett.

Hazajövetelem előtt 9 évet újonnan épült, piaci alapon működő, magántulajdonú idősök otthonaiban tevékenykedtem értékesítési igazgatóként. Eddigi életem legcsodálatosabb, és egészen bizonyos vagyok benne, hogy az egyik legnemesebb hivatáshoz vezetett az Úr! Több ezer idős személlyel folytattam le tárgyalásokat, beszélgeté-

seket, akik bizalmukba fogadva tárták fel előttem gondjaikat, problémáikat. Több százán költöztek be az adott otthonokba. Valamennyien keresték hátralevő életéveikre a biztonságot, féltek a magánytól, kiszolgáltatottságtól, ha teljesen leesnek a lábukról, mi lesz velük, hiszen sokuknak hozzátartozójuk sem volt. Mindannyian egy kis „darabot” magukkal vittek belőlem, de sok-

szorosan kaptam vissza, lelkiekben naponta gyarapodtam. Jó szívvel és tiszta lelkiismerettel gondolok az itt töltött évekre. Valamennyi otthon napjainkban is eredményesen működik, az ott élő idősök meglegedésére. Többségükben igazi otthonra találtak, megbecsülik őket, szeretettel szövik át hátralevő életéveik mindennapjait.

A 2000-es évek végén bekövetkezett, és több évig elhúzódó világgazdasági recesszió miatt nem indultak újabb projektek, megszűnt a munkám, így 2012-ben visszatértem a Békés megyei gyökerekhez. Idős édesanyám és egyik nővérem évtizedek óta itt élnek, sógorom, Jancsi, helyi származású, jelenleg náluk vagyok.

Tavaly huszadmagammal egy Európai Unió forrásból támogatott, szociális munkás és gondozó képzésen vettem részt, melyet sikeres vizsgával zártam. A tanfolyam alatt kerültem közelebb egyik gyülekezeti testvérünkhöz, Józsné Eiler Katikához. Megtudtam, hogy rendszeresen jár a templomba, és egyszer eljöttem a vasárnapi istentiszteletre. Az ígahirdetés ott és akkor magával ragadott, szinte egész délután a hallott íge üzenetei kötötték le gon-

dolataimat. Ettől kezdve a vasárnapi istentiszteletek újra életem részévé váltak. Gyülekezeti élet nélkül nem tudunk, nem lehetünk képesek a hitben teljességgel növekedni. Apró lépésekkel kezdtem bekapcsolódni a gyülekezet életébe. Jó érzem, hogy mára a fiatalabb és idősebb gyülekezeti társaim közül sokan befogadtak. Örömmel tölt el, hogy gyülekezetünkhöz tartozhatok!

Ma az egész világon, így a magyar társadalom minden szegmensében, a mi gyülekezetünkben is fokozottabb figyelemmel kell lennünk hiányt szenvedő testvéreink iránt. Nagyon fontos, hogy a nemzedékeken átívelő és összekötő „szeretet hídját”, generációról generációra, valamennyien folyamatosan építsük, erősítsük és óvjuk. Egy-egy „építőkövei” vagyunk a hídnek, mi magunk is. Az egymás iránti szeretet képessé tesz bennünket, hogy a „szeretet hídján” át tudjuk segíteni a gyengét az erőshöz, a gazdagot a szegényhez, és mindannyian kellő alázattal tudjuk felkarolni és támogatni az elcsúszott, kiszolgáltatottá vált erőtlenségek embertársainkat.

Szükséges és kell időnként önvizsgálatot tartanunk! *Egyedül Jézus Krisztus*, a mi Urunk tudja, hogy milyen ké-

pességekkel, tulajdonságokkal, adottságokkal is ruházott fel bennünket. Azonban *egyedül rajtunk múlik*, hogy a bennünk rejlő kincseket – talentumok, lelki ajándékok és a lélek gyümölcsei – amelyeket valamennyien Istentől kapunk, életünk folyamán mikor, hol, hogyan leszünk képesek embertársaink megsegítésére fordítani: „... *ne szóval szeressünk, ne is nyelvel, hanem cselekedettel és valóságosan.*” [1Jn 3,18]

Sok-sok időt, odafigyelést kell szánunk, a gyülekezetünkből koruk és egészségi állapotuk miatt kiszakadt idős testvéreinkre. Korábbi tapasztalataim megerősítették, hogy a legtöbb idősnek nem is a fizikai segítség a legszükségesebb. Minden ember számára fontos – a magányos, elszigetelődött, egyedül élő idősöknek kiemelten –, hogy szívünk teljes szeretetével rájuk figyelve hallgassuk meg őket! Ekkor meg tudják osztani bánatukat, örömeiket, problémájukat, ezáltal megkönnyebbülnek, békesség töltheti be szívüket.

Lelkésznőnk, Katika hívó szavára örömmel kapcsolódok a gyülekezet diakóniai csoportjához. Mivel jelenleg még nem sikerült elhelyezkednem, így a szabadidőm megsokszorozódott.

Felajánlottam, hogy önkéntesként szívesen végeznék szolgálatot időseink közelségében. Megértéssel és lelkünkben szeretettel szabad gyülekezeti testvéreinkhez fordulunk. A diakóniai szolgálat csak szeretetben tud kiteljesedni, és ez által tud gyümölcsöket teremni. Azokban a gyülekezetekben, ahol nem tud érvényesülni a diakónia, szinte törvényszerű, hogy igazi közösség sem létezhet.

Ma még erősebbek és fiatalabbak vagyunk, mint szüleink, nagyszüleink, de mi is megöregszünk!

Csendességünkben érdemes elidőzni: „*Az ősz ember előtt kelj fel, és becsüld meg az öreg embert!*” [3Móz 19,32]

Bizakodom, hogy az elkövetkező hetekben, hónapokban több idős gyülekezeti testvérünkhöz személyesen eljuthatok, megismerhetem és meghallgathatom őket. Hiszem, hogy Urunk, Jézus velem lesz, és áldása kíséri cselekedeteimet, melyekkel hozzájárulhatok gyülekezetünk gyarapodásához!

Áldott ünnepet kívánok gyülekezetünk valamennyi tagjának és szereteteinek, városunk lakóinak, nagyon jó egészségben és a szeretet bőségében! Öszinte testvéri szeretettel:

KUN LÁSZLÓNÉ (Kati)

Alapítványunkról

Az Erős Vár Alapítvány 2011-es újjáalakulása óta is továbbfolytatja tevékenységét. A kuratórium jelenlegi tagjai: Székely Mária, Kovács Gabriella, Vidáné Patai Mária, Balázs-Chrapán Tímea (ő Hengerné Bartó Edit helyét vette át, miután Edit egyéb kötelezettségei miatt lemondott az alapítványi tevékenységéről), valamint Falatyné Berkesi Márta.

Alapítványunk fő tevékenysége – az alapító akarata szerint – a gyülekezetünkbe tartozó vagy ahhoz közelálló testvéreink támogatása; főleg azoké, akik valamilyen fogyatékkal élnek, illetve szociálisan rászorulók. Félévente átnézzük a támogatottak körét, hogy van-e olyan eset, ahol rendeződik a család helyzete, s így módunkban áll más rászorultakat is támogatni. Sajnos az anyagi forrásaink korlátozottak, a lekötött pénz kamataiból, az 1%-os felajánlásokból, egyéb adományokból és az alapítványi bál bevételeiből tudjuk megtervezni, hogy egy adott időszakban bővíthetjük vagy csökkentenünk kell a támogatottak körét.

Itt köszönöm meg a Kedves Testvé-

rek és a gyülekezeten kívüliek felajánlásait is. Igyekeztünk pályázatokon keresztül is növelni anyagi forrásainkat, de sajnos még nem volt nyertes pályázatunk. Reméljük, a jövőben ezen a területen sikeresebbek leszünk.

Célunk az, hogy minél több segítséget igénylő testvérünket tudjuk – ha csak egy meghatározott ideig is – támogatni. A jövőre nézve szeretnénk összehangolni a tevékenységünket intézményeinkkel (óvoda, gimnázium).

Befejezésül e hasábon szeretnék megemlékezni az alapítványt hosszú éveken át működtető szeretett Speckné Jászfalvi Zsuzsannáról és Székely Istvánnéról (Margó néni), akik sajnos már nem lehetnek velünk. Méltó utódjaikként kívánjuk folytatni áldozatos, precíz és körültekintő munkájukat. Zsuzsa néni még a súlyos betegsége idején is segítette a miénket. Emlékük legyen áldott! Szeretettel őrizzük kedves testvéreink emlékét szívünkben.

A testvéreknek megtisztító, megújító böjti napokat kívánok!

FALATYNE BERKESI MÁRTA

**Templomunk
építésének
225. évfordulóját
ünnepeljük
ebben az évben.**

**Az ünnepi istentiszteletre
augusztus 17-én, 10 órakor
kerül sor. Szeretettel hívjuk és
várjuk a kedves testvéreket!**

Four Bones Quartet

Március 30-án (vasárnap), 16 óra-
kor egy zenei kuriózumra ke-
rült sor templomunkban. Néhány ké-
pet közreadunk az alkalomról. Aki le-
maradt a koncertről, meghallgathatja
őket az interneten, de reméljük, még
visszatérnek hozzánk! Az előadást kö-
vetően szeretetvendégségre is sor ke-
rült. Mindez böjt 4. vasárnapján, az
öröm vasárnapján volt.

A Four Bones Quartet 2003-ban ala-
kult. Zeneakadémiát végzett tagjai iga-
zi elkötelezettséggel elegáns és különleges
hangszerűeknek. A zenekar megalaku-
lása óta bejárta Európa számos orszá-
gát. Felléptek – többek között – Angliá-
ban, Ausztriában, Bulgáriában, Cseh-
országban, Dániában, Észtországban,
Németországban, Romániában, Szlo-
véniában is. Ázsiában – ahol már visz-
szatérő vendégek –, 2009-ben hat kon-
certből álló turné keretén belül képvi-
selték Magyarországot. Állandó részt-
vevői a Múzeumok Éjszakája rendez-
vénynek, a Sziget Fesztiválnak, s nagy
sikerrel koncerteztek a Művészetek
Palotájában, a Zeneakadémia nagyter-
mében, a Francia Intézetben, a Szép-
művészeti Múzeumban is.

2007-ben, a Művészetek Palotájá-
ban mutatták be a több művészeti ágat
felölelő produkciót, az „Impressziók”-
at, mely a megszokottól teljesen eltérő
új műfajt teremtett.

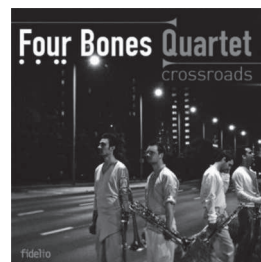
2011 őszén megjelent, „Crossroads”
című nagylemezük jól tükrözi az
együttes sokszínűségét. A harsona-
kvartett számára komponált művek el-

kalauzolják a hallgatókat a tangó, a
jazz, a folk és a komolyzene gyakran
egymást keresztező világába, öt kiváló
magyar kortárs zeneszerző segítségével.

Két éve meghívást kaptak a „Sauer-
land-Herbst 2012” nemzetközi fesztí-
válra, ahol több nagysikerű koncertet
adtak. 2013 áprilisában nagyszabású
koncert keretén belül ünnepelték 10.
jubileumukat a BMC Zenei Központ-
ban olyan vendégművészek társaságá-
ban, mint Palya Bea vagy Szirtes Edina
Mókus. Az elmúlt évtized meghatározó
zenei élményeit összefoglalva egy egé-
szen rendkívüli zenei utazáson vehet-
tek részt a hallgatók.

A kvartett repertoárja széles skálán
mozog, a korai reneszánsztól ismert
klasszikusokon át a mai kortárs zenét
bemutatva a könnyedebb melódiá-
kon, népszerű műveken át a jazz vilá-
gáig.

– LSK –

SZÁRNYALJ!
„De akik az ŰRban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok...” /Ézs 40.31a/
10
SZÉLRÓZSA
ORSZÁGOS EVANGÉLIKUS IFJUSÁGI TALÁLKOZÓ
Soltvadkert, 2014. július 16-20.
előtalálkozó: PRÓBAREPÜLÉS
Soltvadkert, 2014. március!
www.szelrozsatalalkozo.hu
www.facebook.com/szelrozsatalalkozo

ÜNNEPI ALKALMAINK

Nagypéntek:

- 10 órakor ünnepi úrvacsorai istentisztelet a tanácsteremben
- 17 órakor passióolvasási istentisztelet a tanácsteremben
- 18.30-kor ökumenikus keresztút zarándoklat a Városházától

Húsvétvasárnap:

- 5 órakor hajnali virrasztás a templomban
- 10 órakor Feltámadás ünnepi istentisztelet úrvacsorával a templomban
- 16 órakor „Feltámadt az Úr!” – Könnyűzenei áhítat a templomban

Húsvéthétfő:

- 10 órakor Feltámadás ünnepi istentisztelet úrvacsorával

KÖSZÖNET ÉS KÉRÉS

Mindazoknak köszönettel tartozunk, akik az elmúlt is esztendőben adományaikkal, egyházfenntartó járulékukkal segítették gyülekezetünk életét.

Továbbra is kérjük, hogy gyülekezethez tartozásuk anyagi kifejezéséről ne feledkezzenek meg. A gyülekezet saját erejéből építette templomát, vásárolta harangjait, működtette iskoláit. Templomunkat, egyházközségünket most is a gyülekezeti tagok önkéntes pénzadományaiból tartjuk fenn. Kérjük, legyen ez továbbra is fontos része életüknek! Ki-ki anyagi helyzetétől függően, de szívből, s mintegy Istennek adva áldozzon egyháza javára.

Aktív dolgozóknak módjuk van adójuk kétszer 1%-áról is rendelkezni. Az első 1%-ot a Magyarországi Evangélikus Egyház, a második 1%-ot az Erős Vár Alapítvány vagy akár a Mezőberényi Német Hagyományápoló Egyesület részére is elküldhetik.

„A jótékonyáságról és az adakozásról el ne feledkezzetek, mert az ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten.” [Zsid 13, 16]

RENDSZERES GYÜLEKEZETI ALKALMAINK

- Vasárnap, 10 órakor gyülekezeti istentisztelet (minden hónap első vasárnap úrvacsoraoasztással), a hónap utolsó vasárnapján családi istentisztelet.
Az istentisztelet idején óvodásoknak és kisiskolásoknak gyermek-bibliakör.
- Kedden, 8.30–11 óráig Baba–Mama Klub, 14 órakor asszonykör.
(A hónap utolsó keddjén, 18 órakor találkozik a diakóniai csoport.)
- Pénteken, 16.00–17.30-ig Evangélikus Rézfúvóskör, 18 órakor Bibliaiskola.
- Szombaton, 16 órakor ifjúsági alkalom.

HIVATALI ÓRÁK: kedden és pénteken 8.30–12 óráig.

hírnök

Kiadja: a Mezőberény I. Kerületi Evangélikus Egyházközség (5650 Mezőberény, Kossuth tér 6.)
Felelős kiadó: Lázárné Skorka Katalin lelkész · Tördelőszerkesztő: Szatmári László
A nyomtatás a Berény Nyomdaüzemben készült. Cégtulajdonos: Hegyi Márton